UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiu Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theopompo Monacho. 62.

urn:nbn:de:hbz:466:1-71898

Visual Library

in ſpiritu Dei ea eiicio, profectò peruenit in vos regnum Dei. Porrò apud alterum Euangeliſtam apertiùs ita habetur: Si ego in digito Dei eiicio dæmonia. Quo loco per Dei digitum Spiritus ſanctus intelligitur. Atqui digitus, vt à nobis exemplum ſumam, ex corporis eſſentia eſt. Quamobrem à diuina eſſentia inſeparabilem & cognatã Spiritus ſancti perſonam eſſe, per digiti vocabulum declarauit.

Luc. 11.

ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ. ἐν τῷ ἑτέρῳ σαφέστερον εἰρηκὼς εὐαγγελιστής, Εἰ δὲ ἐγὼ ἐν δακτύλῳ θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια. δάκτυλον θεοῦ, τὸ πνεῦμα λέγων τὸ ἅγιον. δάκτυλος δὲ ὡς ἐν ὑποδείγματι τῷ καθ' ἡμᾶς τῆς οὐσίας ἐστὶ τοῦ σώματος. τὴν τοίνυν ἀχώριστον καὶ συγγενῆ τῆς θείας οὐσίας τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου ὑπόστασιν, τῷ τοῦ δακτύλου ὀνόματι ἐφανέρωσε.

Zoſimo. 61.

Act. 8.

Lubenter ex te, qui Æthiops animo es, ſcripturæ verbis ſciſcitarer, num, quæ legis, intelligas. Vt enim nõnulli aiunt, quędam diuino ſpiritu afflati patris noſtri Baſilij verba memoria tenes, cuius tamen res nullo modo memoria cõplecteris. Quòd ſi verus es illius viri amator, ipſius ſermones, quibus hominum mores per Philoſophiæ regulam compoſuit, operibus oſtende. Nam ſi orationem eam, quam vir ille aduerſus temulẽtos edidit, in manus ſumpſeris, illic infinitis teipſum probris onerari reperies.

Sanctorũ ſcripta legere non ſatis eſt.

Σωσίμῳ. ξα.

Ἡδέως ἂν ἐροίμην σε γραφικῶς τὸν αἰθίοπα τὴν γνώμην. ἆρά γε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις; ὥς τινες γάρ φασι, ῥημάτων μνημονεύεις τινῶν τοῦ θεοπνεύστου πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου, οὗ τῶν πραγμάτων κατ' οὐδὲν μνημονεύεις. εἰ δὲ ἀληθὴς εἶ τοῦ ἀνδρὸς ἐραστὴς, ἔργοις τοὺς ἐκείνου λόγους ἐπίδειξαι, δι' ὧν τὰ ἤθη κανόνι φιλοσοφίας ἠρίθμησεν. εἰ γὰρ τὴν κατὰ μεθυόντων τοῦ ἀνδρὸς μετεχειρίσω πυκτίδα, σαυτὸν εὑρήσεις ἐκεῖ τὸν μυρίον ἑσμὸν τῶν αἰσχυνῶν ὑπομένοντα.

ἐῤῥύθμισεν.

Theopompo Monacho. 62.

Sermo, qui ad audientium vtilitatem habetur, potens ſermo eſt, quíque optimo iure ſermo appelletur, imitationémque ad Deum habeat. At qui voluptate ſola & plauſu terminatur, æris ſonus eſt, magno ſtrepitu aurem perſonans. Quare, aut ſermonem tuum grauitate moderare, ac ſermonis faſtui ac pompę mediocritatem antepone: aut te cymbalum theatrorum ſcenæ accommodum eſſe ſcito.

Quis verus ſermo exiſtimãdus.
1. Cor. 13.

Θεοπόμπῳ μοναχῷ. ξβ.

Λόγος πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀκουόντων γινόμενος, λόγος ἐστὶν ἐνδύναμος, ἐνδίκως λόγος καλούμενος, καὶ πρὸς θεὸν ἔχων τὴν μίμησιν. ὁ δὲ πρὸς τέρψιν μόνην καὶ κρότον τελευτῶν, ἦχός ἐστι χαλκοῦ τοῖς μεγάλοις ψόφοις τὴν ἀκοὴν ἐνηχῶν. ἢ τοίνυν σεμνότητι τὸν λόγον σου ῥύθμιζε, προτιμῶν τοῦ κόμπου τὸ μέτριον, ἢ γίνωσκε κύμβαλον ὤν, τῇ σκηνῇ τῶν θεάτρων ἁρμόδιον.

δυνάμει.
ἐπι. ἐνοχλοῦν.

Thalelæo Monacho. 63.

Quis te comicis ſalibus non perſtringat? Quis te non commiſeretur, qui cùm in Philoſophiæ diſcipulorum Domini trãquillitate ſedeas, Gentilium hiſtoricorum & poëtarum tumultum atque æſtum tecum trahas? Quid enim, dic quæſo, apud

Θαλελαίῳ μοναχῷ. ξγ.

Τίς σε οὐ κωμῳδήσει, τίς σε οὐκ ἐλεήσει, ἐν γαλήνῃ φιλοσοφίας τῶν τοῦ κυρίου μαθητῶν καθεζόμενον, καὶ θόρυβον καὶ βρασμὸν ἑλληνικῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν ἐφελκόμενον. τί γὰρ εἰπέ μοι παρ' ἐκείνοις τῶν καθ'

τὸν τοῦ κυρίου μαθητήν.

ἡμᾶς